

ובשביל האופן הזה, הוצרך הכתוב ללמד, ששעיר זה, אף שמביאים אותו מתחילה להיות משתלח ולא להקרבה, לא יביאו מחוסר זמן.

דף ס"ד

ג. כשנעשה מחוסר זמן אחרי ההגרלה.

לדברי רבא, האופן שבו הוצרכה תורה לפסול שעיר המשתלח משום שהוא מחוסר זמן, כגון שמתחילה בשעת ההגרלה לא היה מחוסר זמן, שהיה יותר מבן שמונה ימים, והיה ראוי להיות קרב, ואחר ההגרלה שחטו את אמו [לחולה, שהיה מותר לשחוט עבורו בהמה ביום הכפורים להאכילו], ועל ידי זה נעשה מחוסר זמן, מחמת הכתוב, "ושור או פֶּה אתו וְאֵת בְּנוֹ לֹא תִשְׁחֹטוּ בַיּוֹם אֶחָד" (ויקרא כ"ב כ"ח), ונפסל לשילוח.

ואף ששעיר המשתלח אינו נשחט, יש בשילוחו לעזאזל ביום שחיתת אימו משום "לא תִשְׁחֹטוּ", כמאמר בני מערבא, שדחייתו לצוק זו היא שחיתתו, ומאחא שהיא נחשבת שחיטה, אסור לשחטו ביום שחיתת אמו.

מת אחד משני שעירי יום הכפורים קודם הגרלה

אם מת אחד משני שעירי יום הכפורים קודם שהגרילו מי לה' ומי לעזאזל, מביאים שעיר אחר תחת זה שמת, ומגרילים עליו ועל החי^א.

מת אחד משני שעירי יום הכפורים אחרי הגרלה

אם מת אחד משני שעירי יום הכפורים אחר ההגרלה, דעת משנתנו, שלא יוכלו להביא שעיר אחר תחת זה שמת, כי כשיביאו שעיר אחר, נמצא שבא מתחילתו בלא הגרלה, ולדעת משנתנו הגרלה מעכבת, אלא מביאים שני שעירים אחרים, ומגרילים עליהם.

אם מהזוג הראשון מת שעיר שעלה עליו הגורל לה', לאחר הגרלה שניה, יש לפנינו שני שעירים שעלה עליהם הגורל לעזאזל, ואחד שעלה עליו הגורל לה'.

^א לכאורה דין זה פשוט הוא. ואפשר שיש בו חידוש, שכן נמצא שלא נקנו שניהם יחד, ולכתחילה הלא יש לקנותם יחד, אלא מאחר שאחד כבר נקנה לצורך זה, מעתה יקנו שני בפני עצמו, ולא יקנו שנים להגרילה עליהם, ולדחות את החי הראשון.